
DE MEREL

De merel Pietepiet werd als nestjong grootgebracht door bijzondere pleegouders. Alleen was hij er zich niet van bewust. Hij had namelijk onderdak gekregen bij de - helaas overleden - Peter Schilperoort van de Dutch Swing College Band en zijn vrouw Ankie. Ankie bracht met succes aan de hand van mijn boek "Alweer een vogel aan de deur" de jonge merel groot. Van tijd tot tijd belde Peter op om verslag te doen hoe het de jonge merel verging. Op een dag vroeg hij me hoe je eigenlijk aan een

jonge merel kon zien of het een mannetje of een vrouwtje was. Aan de kleur van de vleugels is dat meestal vast te stellen. Veelal zijn bruine vleugels van de merelmeisjes lichter van kleur dan die der merelknappen. Een andere manier om achter het geslacht te komen is er ook, via muziek. "Neem je klarinet" stelde ik voor "en speel hem iets voor. Nu de vogel zes weken oud is zal hij zachtjes gaan meefluiten als het een mannetje is". Aldus geschiedde. Niet lang daarna rinkelde de telefoon. Peter had met succes het ge-

slacht vastgesteld, het was een mannetje. Menigmaal hebben Peter en de merel nog samen gemusiceerd. Op een dag kwam de complete DSC-band oefenen. Toen de band op volle sterkte begon te spelen schrok Pietepiet zich een ongeluk! Overhaast nam hij de vlucht, ver weg van het overdonderend geluid. Dit was hem te gek! Hij hield van muziek, maar dan moest het wel bij een klarinet blijven.

Carla Holzenspies